

føre lønede Brandsvende i en lille By og give en 2—300 Rd. ud dertil om Aaret, tror jeg rigtig nok vilde være usorvarligt. — Hvad den sidste Bemærkning af den ærede Taler, den angaaende S. 27, angaar, tror jeg nok, at det er principielt rigtigt, at, naar en Mands Eiendom er bleven ødelagt af Brandvæsenet ved Slutningsforanstaltninger mod Ildbrand i en anden Eiendom, saa bør de Selskaber, der have Fordelen deraf, betale saadan Skade. Jeg tror som sagt, at det principmæssig er fuldkommen rigtigt; men Hovedvanskeligheden ligger deri, at det for det Meste er umuligt at sige, hvem der egentlig har haft Gavn af den Skade, der i det enkelte Tilfælde er sket, det vil aldrig kunne paavises saaledes, at man ad retlig Vej kan paalægge Nogen at betale. Jeg tror ikke, at der er nogen anden Udvei end at finde sig i Nødvendigheden og da hellere lade alle Kommunens Behovene staa Løst og Brast med hinanden end lade den enkelte Stadelidende bære Skaden, forsaavidt den ikke som virkelig Brandskade kommer til at paahvile Kjøbstadens Brandsforsikring; hvad der jo hyppigst vil være Tilfældet; thi vel antager jeg, at Forsikring af Løsøre i udenlandske Selskaber kan have et vist Omfang, men hvorledes finder man Proportionen mellem saadanne Selskaber? Jeg tror som sagt, at det navnlig er den praktiske Vaanskelighed eller Umuligheden ved at udfinde, hvem der har Fordelen ved den tilsoiede Skade, som tvinger os ind paa den Vej at lade Kommunerne betale.

C. A. Hansen: Med Hensyn til de Bemærkninger, som fremkom fra den sidste ærede Taler om Forsikrings-selskabernes Forhold til det foreliggende Spørgsmaal, kan jeg være ganske enig med ham; jeg tror ikke, at det er muligt at faae en tilfredsstillende Ordning, saaledes at man tager Forsikrings-selskabene med til at bære disse Udgifter, og hvis dette virkelig skete, har jeg slet ingen Tvivl om, at det vilde ende med, at de forskjellige Forsikrings-selskaber forhøiede deres Præmier, og at Byrden altsaa faldt tilbage paa Grundbesidderne eller de Andre, som have forsikret hos dem. Naar saa dertil den øvrige Part, den Rart, der vilde falde paa dem, der ikke have forsikret, skulde udredes af Kommunen, saa ville jo de, der have forsikret, komme til at betale to Gange. — Med Hensyn til de lønede faste Brandkorps maa jeg ogsaa være enig med den sidste ærede Taler; det vil i smaa Kjøbstæder blive betragtet som en Udgift, man absolut maa undgaa. Sagen er nemlig den, at i disse smaa Byer maa man næsten have et lige saa stort Korps som i større Byer; thi et vist Antal maa der dog i hvert Fald møde, naar der udbræder Ildbrand; og derfor vil denne Udgiftspost have langt større Betydning i den lille By end i den større. — Derimod er jeg ikke enig med den ærede Taler i, hvad han yttrede med Hensyn til Kjøreforpligtelsen. At Folk maatte holde

Beste og Vogn, men ikke nogen Arbeidsvogn, det betyder ikke Noget i det foreliggende Tilfælde; thi de, som ingen Beste have, holde Brandsluffer, og saa spænder man de Andres Beste for dem; det er Bestene, det kommer an paa. — Der var nogle enkelte Bemærkninger, som jeg vilde tillade mig at gjøre, men som dog maatte nærmere høre hen under 2den Behandling. Det Spørgsmaal er blevet berørt, hvorvidt det skulde være 5 Aar, inden Lovver skulde træde i Kraft, eller ikke. Den ærede Taler fandt, at dette Tidsrum var vel kort, fordi det kunde falde for haardt paa Vedkommende at forandre de Indretninger, som vare gjorte i Medfør af den nu bestaaende Lov. Jeg finder derimod, at fem Aar ere temmelig længe, jeg vilde gjerne have tre. Jeg har en vis Frygt for disse lange Perioder, inden hvilke Noget skal træde i Kraft, fordi jeg har set, at der i Mellemtiden næsten aldrig træffes nogen som helst Foranstaltning, for at det kan være ordnet, naar Tiden kommer, og mange Steder gaar det ganske i Glemmebogen. Der er ikke uvigtige Lovbestemmelser, der skulde være sket Fyldest for mange Aar siden, men ikke ere det, fordi Tidsfristen har været for lang. Men det er jo Noget, som til 2den Behandling kan komme under nærmere Overveelse. — I §§ 24 og 25 paalægges der den, hos hvem der udbræder Ild, en Forpligtelse til at gjøre Anmeldelse, som jeg tror i de fleste Tilfælde slet ikke vil blive opfyldt. Man skal gjøre Ansøgning, naar han ser Ilden, og gjøre Alt, hvad han kan for at standse den, ja, det er rigtigt; men dertil skal han endnu gjøre Anmeldelse, — ja, naar han blot ikke gaar fra Koncepterne, og glemmer det! Men det staar som en ubetinget Pligt. Jeg veed ikke, om Undladelsen heraf kan paadrage ham videre Meinpe, men i de fleste Tilfælde vil han vistnok glemme det. Dette er imidlertid en mindre væsentlig Bestemmelse, som jeg ikke videre skal opholde mig ved. — Lovforslaget i dets Helhed finder jeg at være meget gavnligt. De Bestemmelser, som sigte til at forebygge, at der opstaar Ildbrand, ere noget strenge og kunne maatte uden Skade modificeres noget, og for saa vidt det kan lade sig gjøre, vil jeg gjerne støtte en Bestræbelse i den Retning. Med Hensyn til Opdrag af større Mængder af brændbare Materialier i Butiker og Værksteder finder jeg, at Grændsen er sat for høit, der kunde vistnok sættes et mindre Kvantum; 200 Potter i Værksteder og Butiker ville i de fleste Byer være vel Meget. Grunden, hvorfor jeg synes, at dette Kvantum er vel stort, er ikke, fordi der er synderlig mere Fare for, at der skal gaa i Ild i 200 Potter end i 100 Potter; men hvis der skulde opkomme Ild af andre Aarsager, ikke netop fra dette brændbare Materiale, vil den naturligvis faae større Næring ved det større Kvantum, og derfor altsaa et mindre Kvantum ved nærmere Undersøgelse skulde vise sig at være tilstrækkeligt, saa vil jeg anbefale, at man holder sig til det.